

[Korsgaard.]

hvad han har udtalt. For der er dog vel ingen, der har den Dristighed at paastaa, at her ikke er Tale om nogen Skatteforhøjelse. Det er netop det, der er.

Denne Tale om, at man i sin Tid gav visse Mennesker en Gave, er, som jeg har haft Lejlighed til at sige mangfoldige Gange, det rene Snak. Man giver ingen Gave ved at nedsætte en Skat. En Skat er noget, man tager, og det, der kan blive Tale om, naar man nedsætter den, er, at man tager mindre, end man har taget tidligere. Men Snakken om en Gave er helt hen i Vind og Vejr og skal selvfølgelig ogsaa kun give Udtryk for, at en vis Plyndring, man har sat i Værk, vil man opretholde. Nej, en Skatnedsættelse er praktisk talt aldrig en Gave, det maa jeg paa det bestemteste hævde, det er kun, at man tager noget mindre.

Jeg maa altsaa gentage, at den højtærede Statsministers Udtalelse — saaledes som den er refereret i Bladene — har vist sig at være urigtig, og jeg beder ærede Tilhørere erindre dette, naar de i Fremtiden, vel navnlig udenfor denne Sal, hører den højtærede Statsminister give, hvad man vel maa kalde „gyldne“ Løfter.

Den Skatteforhøjelse, der er Tale om, bliver vel en 8—10 Millioner, altsaa i Virkeligheden slet ikke noget helt ubetydeligt Beløb. Men saa maa man da spørge sig selv om to Ting. For det første: er det for Statens øjeblikkelige finansielle Stilling nødvendigt at skaffe flere Penge? — og Svaret herpaa maa saa afgjort blive: Nej, det er det ikke. Statsregnskabet viser, som enhver vil vide, og som jeg ogsaa havde Lejlighed til at gøre opmærksom paa ved Finanslovsforlaget første Behandling, et særdeles smukt Overskud. Om indeværende Finansaar har den højtærede Finansminister vel ikke været meget tilbøjelig til at udtale sig, men han har dog sagt saa meget, at jeg maa formode, at han er enig med mig i, at ogsaa dette Finansaar tegner godt.

Der er altsaa statsfinansielt set aldeles ingen Nødvendighed for at faa flere Skatter. Punkt 2 bliver da, om den erhvervspolitiske Situation er en saadan, at man maatte finde den egnet til Paalæg af nye Skatter uden at have Brug for saadanne Skatter.

Nu vil jeg for det første sige, at det maa jo forbavse, at man overhovedet vil paalægge Skatter, naar man ikke har Brug for dem. Men Forbavelsen synes jeg stiger nærmest til Forfærdelse, naar man gør det paa et Tidspunkt, da dog enhver ved, at vi er inde i en finansiell Erhvervssituation,

som i høj Grad maa antages at ville ramme mange Mennesker i dette Land. At man under en saadan Situation kan føle sig opfordret til at forøge Skatterne, ja, det maa jeg i Virkeligheden anse for saare mærkeligt.

Altsaa, jeg slaar fast, at om en Gave gennem disse 7—8 Millioner kan der ikke være fornuftig Tale; Staten har i Øjeblikket ikke Brug for flere Penge, end den har, naar den administrerer rimeligt; og Erhvervssituationen tegner sig paa en saadan Maade, at man saa afgjort maa kræve Skattelettelse frem for Skatteforhøjelse. At det konservative Folkeparti paa denne Baggrund skulde kunne gaa med til det, her foreslaas — det kan man dog sige sig selv, at det kan vi ikke.

Tilbage bliver saa det Spørgsmaal, om den Skatteændring, der skete i sin Tid, teknisk set har en mindre heldig Udformning. Det hører til de Ting, som man fornuftigvis kan tale om, og det viser jo ogsaa vor Stilling i sidste Samling, dels gennem de Udtalelser, jeg paa Partiets Vegne har fremsat ved de forskellige Lejligheder, dels ved det, som man fra det konservative Folkepartis Side foretog sig i Landstinget ved Sagens Behandling i Foraaret 1930. Men det, som for os i hvert Fald maa blive det afgørende, er, at vi i den Situation, hvori vi befinder os, paa ingen Maade kan gaa med til et Forslag, om hvilket man paa Forhaand kan sige, at det vil blive en forøget Skattebyrde. Om saa Erhvervssituationen i givet Fald kan udvikle sig saaledes, at det ikke bliver det, i Kraft af at Erhvervene gaar bedre, end man har antaget, er jo en Sag helt for sig. Men gaa med til noget, der paa Forhaand er en Skatteforhøjelse, kan vi ikke, og det er altsaa det Standpunkt, mit Parti maa have i denne Sag.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg henviser til, hvad jeg i Fjor ved denne Sags Behandling udtalte paa mit Partis Vegne, og kan igen i Aar tilsige mit Partis Tilslutning til, at denne Lov gennemføres. Vi har altid anset det for en Urimelighed, at Ændringen i 1927 blev gennemført, og vi anser det for meget paakrævet, at denne Ændring saa snart som muligt igen ophæves. Det var ogsaa vort Standpunkt i 1927, idet vi da hævdede, at den kunde ikke virke til Lettelse for Erhvervene, og efter at den nu har været praktiseret i disse 2—3 Aar, vil ærede Medlemmer sikkert erkende, at den heller ikke har virket som en Lettelse for Erhvervene. Den er kommet nogle ganske enkelte Velhavere til gode